

ROCK 'N ROLL HIGH SCHOOL

Rock 'n Roll High School

- Memoires van een Romanticus -

Bert Vrusch

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tweede druk : februari 2020

Singel Uitgeverijen - Amsterdam

Schrijver : Bert Vrusch

Coverontwerp : B. Vrusch / Johnny Molotov (1981)

Alternatieve Titel : I'm Not A Choir Boy

ISBN 978-9-40-214833-6

BIB Productions © 2018

Für Helga

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	Pag. 008
Hoofdstuk 1 De Vlam in de Pan	Pag. 010
Hoofdstuk 2 Kidnappers uit Aken	Pag. 013
Hoofdstuk 3 Welkom in Heerlen	Pag. 017
Hoofdstuk 4 La Tarte aux Pommes	Pag. 020
Hoofdstuk 5 Operation Voigtländer	Pag. 025
Hoofdstuk 6 Troyes, Trappist en Travolta	Pag. 031
Hoofdstuk 7 Van Padvinder tot Gitaarheld	Pag. 036
Hoofdstuk 8 Ti Sento	Pag. 048
Hoofdstuk 9 Opsporing Verzocht : De Zaak Monique L.	Pag. 059
Hoofdstuk 10 Het Mooiste Meisje van Bernardinus	Pag. 063

Hoofdstuk 11 Mijn ABC "Look of Love" Kuif	Pag. 069
Hoofdstuk 12 Oh Claudia, My Claudia	Pag. 070
Hoofdstuk 13 De Tweeling	Pag. 076
Hoofdstuk 14 De Koninklijke Militaire School	Pag. 083
Hoofdstuk 15 Hartingstraat 22 BIS	Pag. 089
Hoofdstuk 16 Cyrano de Bergerac	Pag. 099
Hoofdstuk 17 Wonen en Werken in Frankrijk	Pag. 102
Hoofdstuk 18 Beaches in California & Ibiza	Pag. 114
Hoofdstuk 19 FirePond USA	Pag. 122
Hoofdstuk 20 De Apothekersassistente	Pag. 130
Hoofdstuk 21 Cijfers & Letters	Pag. 138
Hoofdstuk 22 Het Zwinneblomme Gala	Pag. 143

VOORWOORD

Ach ja, we zijn allemaal wel eens goed verliefd geweest. Veel mensen kennen het gevoel en - inderdaad - de wereld staat even "aangenaam" op z'n kop als dat gebeurt :-). Een uitdrukking zoals "vlinders in je buik" is dan een veel gebezigde term.

Echter, toen ik de leeftijd van 10-11 jaar bereikte, merkte ik dat dat bij mij toch "iets" anders functioneerde dan bij anderen. Haha. En het duurde even voordat ik daar achter kwam. Het was wat lastig researchen op die leeftijd maar na enig rondvragen merkte ik, dat ik een soortgelijke sensatie beleefde als mijn klasgenoten, maar dan factor 12 tot de macht 23 heftiger !

Heb ik soms autistische trekjes ? Nee, die heb ik niet.
I feel calm and collected. (m.u.v. mijn Amerikaanse vechtscheiding)

Laat ik een poging doen om dit iets beter te formuleren :

Als ik verliefd word op een dame slaat bij mij werkelijk (bijna letterlijk) de bliksem in !!! KA-BLAMMM ... En dat dan niet 1 keer, maar 30 keer achter mekaar in een huiveringwekkend staccato tempo.

Dat klinkt beangstigend - zou je zeggen - maar voor mij is het werkelijk het méést sensationele gevoel dat ik ken. Het is ook een heel sterk pepmiddel. Een soort hard drug, die je - als je het zo heftig hebt meegemaakt als ik - nooit meer kwijt wil.

Morgenvroeg 10 miljoen op je bankrekening óf de vrouw van je leven ?
Mister Vrusch takes the crush ...

Misschien ooit de film "Strange Days" (1995) gezien met Juliette Lewis ?
Nou, de sensatie wanneer iemand in die film de headset voor het eerst draagt, dat is zo'n beetje wat ik mee maak ...

Geloof me nu maar. Het is echt zo.

"Word je snel verliefd, Bert ?", vroeg een goeie vriendin van Marieke mij recentelijk. Ik antwoordde - "Ja".

En daaruit concludeert natuurlijk 90% van de lezers, dat het bij mij altijd wel snelle, oppervlakkige verliefdheden zullen zijn die na een paar weken of maanden vederlicht verdampen, om vervolgens plaats te maken voor de volgende plezante encounter. Sorry jongens. Ik moet jullie teleurstellen. Het tegenovergestelde is waar ...

Are you ready for this ?

Op het moment dat ik verliefd word op een vrouw, slaat bij mij 5000-voudig de bliksem in, word ik bevangen door de begeerte haar simultaan in een gondel de Eufraat en de Tigris op te nemen, hunker ik er naar om haar in een "DNA-streng volgend patroon" tienduizend ultrazachte kusjes rondom haar nek te geven, zweer ik haar de ultieme eeuwige trouw toe en mijn bereidheid om haar tot in de diepste krochten van de hel te volgen én - mocht het inderdaad de vrouw van mijn leven zijn - de bereidheid mijn leven op te offeren en mij desnoods van de Niagara watervallen naar beneden te storten ...

Zo. Dat is er uit.

Dus voor mij geen CenterParcs open haardje en een glas "cheapo" rode wijn. Nee dames, dat is geen romantiek.

Bij mij is het Tristan & Isolde en een groot Samuraï zwaard dat letterlijk door mijn hart kliëft als de relatie verbroken wordt ...

Dit boek gaat over mijn verliefdheden en de manier waarop ik daar (steeds beter) mee om heb leren gaan.

Let wel : de bliksem slaat bij mij na 54 jaar nog steeds even hard in. Vergeet dat niet. Ik ga er alleen iets slimmer en beheerster mee om.

"Anticiperen" noemen ze dat, geloof ik :-)

HOOFDSTUK 1

DE VLAM IN DE PAN

Het was een warme zomerochtend, ergens in Juni van 1976. Zo'n dag waarop je 's ochtends in alle vroegte al merkt dat het bloedheet wordt.

En "bloody hot" zou het die dag zéker worden, niet alleen omdat ik in Zuid-Limburg woon. Er is namelijk nog een andere reden :

Ik ben al twee jaar smoorverliefd op het mooiste meisje van de klas en heb besloten haar vandaag mijn brief te geven.

Maar zo eenvoudig was dat niet. Er waren immers nog méér kapers op de kust, waaronder de jongste zoon van een bekende slager op de Akerstraat waar Hendrikje B. na schooltijd zelfs al hand-in-hand mee liep.

Tja, menig ander zou dit kwalificeren als een "gestreden strijd", maar daar zou ik mij niet zo 1-2-3 door uit het veld laten slaan. Kom op, zeg ! De wereld zal weten wie ik ben. En bovendien was het alternatief voor mij ondenkbaar : Zou ik haar dan op de allerlaatste dag van het schooljaar - vlak voordat wij onze diploma's ontvingen - zo maar van het schoolplein laten lopen zonder te zeggen hoeveel ik van haar hield ?

Dus je begrijpt, er moest snel actie komen. In eerste instantie was mijn plan om uit de salontafel van mijn vader een langwerpige houten kistje te stelen dat ik vervolgens aan de binnenzijde met Chinese zijde zou bekleden alvorens er een rode roos en de kaart "Kus, Bert" in te plaatsen.

Maar erg hanteerbaar was zo'n object natuurlijk niet om "even" in iemands tas te steken. Al snel was de kogel door de (Rooms-Katholieke) kerk en besloot ik dat het een traditionele, maar zéér uitgebreide liefdesbrief zou worden.

Maar ja, wat schrijf je als 12-jarige jongen aan iemand die zelf met geen pen te beschrijven is ? Hendrikje was een bijzonder knappe - voor haar leeftijd tamelijk lange - verschijning met fantastisch kort donkerblond haar.

Ze oogde (in mijn visie) heel vrouwelijk, maar tegelijkertijd ook héél sportief ! Een combinatie die ik later (en nu nog steeds) bij vrouwen heel aantrekkelijk zou vinden. In de jaren '80 die hierop volgden, zag ik haar ooit speerwerpen op het grasveld van het Bernardinuscollege, naast de nieuwe sporthal. Holy Meschuggene !!! Wat een goddelijk, atletisch lichaam had deze juffrouw. Zó hoort een vrouwenlichaam nu in mekaar te zitten, dacht ik. Innerlijke en uiterlijke perfectie ...

Ik stond die ochtend in '76 dus extra vroeg op, om rond de klok van vijven vanaf mijn slaapkamer, via de trap en keuken naar de "kinderkamer" te sluipen. Die kamer was inmiddels getransformeerd tot tweede eet -en televisiekamer, maar werd ooit "kinderkamer" genoemd omdat hier in de jaren '60 planken aan de muur hingen, met wel 10.000 soorten speelgoed.

Het eerste deel van mijn geheime missie was geslaagd ! Niemand in huis had mij gehoord en voorzichtig positioneerde ik mij aan de lange eettafel, om mijn amoureuze "epos" te schrijven. Op tafel lag een hip, donkergroen kleed met oranje-bruine banen (typisch seventies) en in de hoek van de kamer was een moderne zithoek gecreëerd - met verchroomde buizen en zwarte kussens - waar ik later met mijn middelbare schoolvrienden tot diep in de nacht halve liters Brand zou wegtikken. Voorzichtig haalde ik vijf velletjes lila briefpapier tevoorschijn (met matchende enveloppe), die ik de avond ervoor van mijn oudere zussen had gepikt. Jongens schrijven normaal gesproken niet op zo'n verwijfd papiertje, maar aangezien dit mijn ultieme liefdesverklaring zou worden, leek het mij de juiste kleur :-)

Wat ik "exact" allemaal in die brief geschreven heb weet ik niet meer, maar reken-maar-van-jebbetje dat de vonken ervan afspatten !!!
Toen ik vervolgens rond 07.30 uur de eerste familieleden boven in de badkamer hoorde stommelen, werd het tijd om af te ronden, dacht ik. Voorzichtig likte ik de enveloppe dicht, stopte hem in mijn schooltas en haastte mij naar school. Gelukkig woonden wij in hartje Heerlen en de Jan Willem Berixschool - waar ik van '70 tot '76 heb rond gehangen - was amper drie straten bij ons vandaan. (Klompstraat 24).

Eenmaal gearriveerd op school was de stemming redelijk chaotisch. Op de laatste schooldag van het jaar werd er natuurlijk geen les meer gegeven en Meester Huys gaf ons - als leerlingen van de zesde klas - toestemming om maar iets te gaan tekenen of lezen. Er klonk zelfs popmuziek uit de transistor-radio vanaf een hoge plank, schuin achter het hoofd der school.
In mijn beleving vloog die ochtend voorbij en - elk kwartier - gleed mijn blik van mijn polshorloge naar de grote ronde klok boven de deur, om te constateren dat de brief die ik die ochtend met zo veel overgave geschreven had, nog steeds in mijn eigen schooltas zat ! Tja, die moest natuurlijk in die hippe jeans-tas van mijn grote liefde terecht komen. Maar hoe ik dat in 's hemelsnaam voor mekaar zou krijgen (met 36 gillende driftkickers om me heen) wist helemaal niemand.

Gelukkig bestaat er een fraai spreekwoord in het Nederlands, dat zegt :
Nood breekt wet :-) En zo ging het die middag dus ook. Alleen had ik niet kunnen bevroeden wat de consequenties van mijn dappere daad zouden zijn. Een laatste blik op de welbekende klok leerde mij, dat het nu (13.55 uur) toch écht wel tijd werd om tot actie over te gaan. Met het verstand op nul opende ik mijn bruin lederen tas en haalde de enveloppe tevoorschijn. Je kunt je voorstellen dat de seconden die hierop volgden, zich voor mij in een "slow motion" -achtige modus voltrokken. Ik stond op en baande mij een weg door de chaos van wild schreeuwende klasgenootjes, die om mij heen aan het loltrappen waren. "Perfect", dacht ik. Die chaos komt mooi van pas. Niemand kijkt toe hoe ik mijn brief, vakkundig in het zijvakje van Hendriks tas wegmoffel. En nu als een hazewindhond ervandoor, voordat het noodlot ... Maar het was al te laat.

"HEEEEEEEELLLLLP !!!!!" gilte een meisje schuin achter mij, wiens aanwezigheid ik totaal over het hoofd had gezien. "Zien jullie dat ? Bert Vrusch stopt een briefje in de tas van Hendrikje !!!"

Holy Shit (!) dacht ik, wat gaan we nu krijgen ? Laat die krielkip alsjeblieft snel haar gillende ganzennek houden, voordat ik haar hals-over-kop het raam uit kieper. Razendsnel evalueerde ik mijn opties en besloot de brief in een flits-beweging weer uit Hendrik's tas te trekken, hem in mijn eigen klaptafeltje te smijten om er vervolgens zelf bovenop te springen. Tja, en daar zat ik dan. Hahaha !!! Hoe dit verhaal nu precies ten einde liep weet ik niet meer, maar een officieel tribunaal voor de klas met pek en veren is mij gelukkig bespaard gebleven :-) Ik herinner mij wel nog dat het mij lukte om de brief veilig te stellen, maar of ik erin slaagde om hem in de juiste tas te doen belanden weet ik echt niet meer.

Hoe dan ook, deze dame is mij altijd bij gebleven. In zeer, zéér positieve zin. Ik was dan ook verheugd om haar veertig jaar later terug te zien op het Neude in Utrecht om heel kort wat zakelijke dingen te bespreken. (Zij woont hemelsbreed 12 km bij mij vandaan). Twee dagen voor onze ontmoeting schrijft ze : "Luister Bert, je weet wel dat ik inmiddels wat ouder ben, dus niet schrikken he !" Oh My God. Je had haar moeten zien. What can I say ? Sommige vrouwen worden alleen maar mooier. En dit is er één van. Anyway, na drie glazen wijn hoor ik mezelf vragen, of zij zich nog iets herinnert van een brief in haar tas op de lagere school ...

Duidelijk gecharmeerd kijkt ze mij glimlachend aan en antwoordt met sensuele stem : "Sorry, een brief ? Zesde Klas ? Lagere school ? Daar weet ik niets meer van ..."

HOOFDSTUK 2

KIDNAPPERS UIT AKEN

Een paar jaar eerder liep ik dezelfde route - van het Emmaplein naar de Klompstraat - en werd ter hoogte van Sporthuis Diana aangesproken door een jong Duits stel. Ik was een jaar of zeven, vermoed ik en de jongeman en vrouw ergens vooraan in de twintig. Om precies te zijn, speelde dit tafereeltje zich af recht tegenover het Sporthuis (zijde Bongerd) en ik herinner mij goed, dat zich op die plek een bescheiden parkeerterrein bevond voor zeg maar 3 à 4 auto's ...

In die jaren was het zo gebruikelijk dat je 's middags van school naar huis mocht om even te lunchen. Mijn vader deed dan in de woonkamer snel een middagdutje voordat-ie weer naar kantoor ging en mijn moeder serveerde 's middags een blik sardientjes of trok een blik "Smac" (!) open, dat vanuit de koekenpan op een dubbele witte boterham werd geserveerd. Voor de millennials onder ons : Unox Smac was de Nederlandse variant van het Amerikaanse "Spam", een woord dat velen van jullie alleen kennen uit je mailbox. Haha :-)

Terug naar het verhaal van de twee Duitse RAF-leden ;-). Om van huis uit weer terug naar school te lopen, kon ik kiezen uit twee routes. Route één liep via speelgoedwinkel Panda schuin de Emmastraat in, om vervolgens bij het Wilhelminaplein rechts de Klompstraat in te steken. Maar nog sneller was route twee, waarbij ik langs het Glaspaleis zó het tweede kerkplein overstak en aan het eind rechts de trappen naar beneden volgde. Die middag nam ik route twee en eenmaal gearriveerd bij de trappen, werd ik (als klein jochie) aangesproken door een verdacht heerschap met Ray-Ban zonnebril. Hij oogde wat nerveus en hield een Falk toeristenkaart ondersteboven, die hij vervolgens op aanraden van zijn "hübsche Partnerin" chaotisch weer recht draaide.

Of ik wist waar zij zich bevonden, vroeg hij in zijn eigen taal. Het antwoord op die vraag was voor mij als Centrum-Heerlenaar geen rocket science, dus ik beantwoordde zijn vraag in mijn beste Duits. (Bij ons thuis werd 's avonds 70% Duitse tv gekeken, dus daar groeide ik mee op). Terwijl ik van reплиek diende, keek ik schuin achter de man en zag een witte kentekenplaat op een zwarte Volkswagen Golf met de letters "AC".

Elk kind uit onze stad wist waar die letters voor stonden. Voor Heerlenaren zijn er drie natuurlijke wetmatigheden : (1) Duitse nummerplaten komen bijna altijd uit Aachen (2) Als je Amerikaans op straat hoort is het iemand van de AFCENT* en (3) Toni Willé is geen heroïnehoertje uit de Stationstraat, maar een Treebeekse zangeres die een wereldhit scoorde met de song "Mississippi".

"Da bist du dir völlig sicher ?", vroeg de man mij semi-geïrriteerd, terwijl ik ongeduldig op mijn horloge keek en naar school wilde. De vrouw die naast hem stond zag mijn ongeduld en greep mij stevig bij mijn schouder vast. "Steig doch mal ein, und hol' mir den Beutel vom Rücksitz", commandeerde ze. Toen ik vervolgens vroeg waarom zij dat zelf niet kon, sprongen bij mij gelijk alle lichten op rood. Vervolgens ontstond er een schermutseling van twee volwassenen die een kind naar binnen wilden duwen en ik dacht : Nu als een haas ervandoor ! Als een gladde paling ontsnapte ik uit de armen van mijn belagers en rende zo hard als ik kon de straat uit.

Om heel eerlijk te zijn, heb ik jarenlang niet meer aan dit incident teruggedacht, maar later dacht ik : "wat als" ? Wellicht is mij toen een klein jeugdtrauma bespaard gebleven ...

Drie jaar later raakte ik betrokken bij een ander akkefietje, waar ik minder "gelukkig" uit tevoorschijn kwam. Ondertussen maakte ik deel uit van een vriendenclubje uit mijn klas en ons clubhuis bevond zich achter in de tuin van "Bruidshuis P." in de Oranje Nassaustraat. Naast Mattie P. (de zoon van de immer zongebruinde bruidshuis-eigenaar), bestond onze club verder nog uit Marc M. - John B. - Chretien Q. en ondergetekende. Qua "looks" zou ons honk geen schoonheidsprijs hebben gewonnen. Maar het planken tuinhuisje (met links en rechts een gebroken ruit) gaf ons voldoende privacy door de aanwezigheid van een diepe tuin van minimaal 20 meter tot aan het woonhuis. Je kunt je voorstellen dat daar de meest mysterieuze (lees : sterke) verhalen werden verzonnen en vooral de dames uit onze klas (leeftijd : 9-10-11) ontkwamen niet aan een clubkeuring :) Hi hi ... Die middag bespraken we de nieuwste aanwinst op school - een zekere Katinka F. - die amper twee weken daarvoor door het hoofd der school aan onze klas werd toegevoegd.

** Allied Forces Central Europe (AFCENT), a former name of Joint Force Command Brunssum, a NATO military command*

Of we daar blij mee moesten zijn, wisten we niet. Want het kind was spuuglelijk, loenste als een baviaan en droeg een jampot-bril met een glassterkte waar normaliter alleen diepzee-vaartuigen mee werden uitgerust. Afschuwelijk om te zeggen natuurlijk, maar vergeet niet : kinderen op die leeftijd zijn keihard tegen elkaar. Het was flink pesten óf gepest worden ! En dat laatste was geen optie, natuurlijk. Katinka's fysieke uiterlijk was niet zozeer haar eigen schuld, als wel dat van haar ouders, die hetzelfde kaliber bril droegen en zó uit een aflevering van "The Addams Family" leken te zijn weggelopen.

Haar vader werkte overdag in een nieuwe hakkenbar, die net geopend was in het steegje naast het Glaspaleis. De gehele voorzijde van dit winkeltje bestond uit glas met een centrale deuropening, waardoor de klanten naar binnen liepen om hun schoeisel te brengen.

Ondertussen was het winter geworden in Nederland en de kinderen konden hun lol op, want er was die week een flink pak sneeuw gevallen in de stad. Bij uitstek een prima gelegenheid om Katinka's familie eens hartelijk te verwelkomen !

De volgende middag - na schooltijd - verzamelde het vijftal zich op het kerkplein, om gezamenlijk een flinke stapel sneeuwballen te draaien. We zouden een gunstig moment afwachten totdat de deur van de bar zich opende, om onze ballen met MACH 5 naar binnen te gooien. Zo gezegd, zo gedaan. Alleen verliep alles toch iets sneller dan gepland, want na de derde bal kwam vader F. - gehuld in een lederen schort - het plein op gestormd om te kijken welke grapjassen zijn winkel belaagden ! Wat zich toen afspeelde zou mij de rest van mijn leven altijd bij blijven. Ik stond daar als 10-jarig jochie met 3 sneeuwballen in mijn hand, maar maakte (vreemd genoeg) geen aanstalten om van de man weg te rennen. In mijn herinnering was het een Stan Laurel-achtige logica die daar achter zat. Waarom zou ik wegrennen ? Want ik had nog geen bal gegoid ...

De man liep recht op mij af, zette zijn sandaal op mijn linker schoen zodat ik er niet vandoor kon, en begon keihard met een gebalde vuist op mijn gezicht in te slaan alsof het een scène uit een Robert de Niro-film was.

Give me a FUCKING break !!! Welke idioot doet zoiets ? Een paar oorvijgen waren hier misschien nog op z'n plaats geweest, maar dit was totaal uit proportie. De man was 50-plus, woog minstens 120 kg, met vuisten als Bud Spencer. Na zeven of acht rechte vuistslagen in mijn gezicht hield hij op. Ik viel neer, strompelde naar huis en mijn moeder belde de politie ...